

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/353/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7113217618
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7113217618.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu Intrum Justitia Debt Finance AG, 6300 Zug, Industriestrasse 13C, IČO: CHE-100.023.266, Švajčiarsko, proti žalovanej W. T., C., C. X, o zaplatenie 195 € s prísl., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov, Námestie legionárov 5, IČO: 42 176 778, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 40C/305/2013-79 z 18.12.2014 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

M e n í rozsudok vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka tak, že žalobca nie je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania 62,57 €. Žalobcovi a žalovanej sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania a vedľajší účastník nemá právo na ich náhradu.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom žalobu zamietol, nepriznal žalovanej náhradu trov konania a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania 62,57 €, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

I. Proti rozsudku podal žalobca v zák. stanovenej lehote odvolaní, ktorým podľa § 205 ods.2 písm. f) O. s. p. napadol predmetný rozsudok, čo do výroku č. III. ktorým ho súd zaviazal na náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi v sume 62,57 €, v lehote do 3 dní od právoplatnosti „uznesenia“ a žiadal, na základe § 220 O. s. p., rozsudok súdu v napadnutej časti zmeniť tak, že vedľajšiemu účastníkovi sa náhrada trov konania nepriznáva.

V odôvodnení rozsudku súd, o. i., uviedol: O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 O. s. p. Žalovanej vznikol nárok na náhradu trov konania, keďže mala v konaní plný úspech. Vzhľadom „k tomu“, že jej žiadne trovy nevznikli, rozhodol o trovách konania medzi žalobcom a žalovanou podľa cit. zákonného ust. a „contrário“, tak že žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Na podporu práv žalovanej ako spotrebiteľa vstúpil vedľajší účastník na jej strane, ktorý účinne obraňoval jej práva, keďže vzniesol námietku premlčania 18.10.2013, t.j. v čase pred nadobudnutím účinnosti § 5b zák.č.250/07 Z. z., podľa „ktorej“ súd aj bez návrhu prihliada na oslabenie práva, t.j. na premlčanie nároku, preto priznal vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej náhradu trov konania podľa vyhl.č.655/04. Trovy právneho zast. za 2 úkony právnej služby § 13a ods.1 písm. a) cit. vyhl. prevzatie, príprava zast. a § 13a ods.1 písm. c) cit. vyhl. 2 x 18,26 € podľa § 10 ods.1 cit. vyhl. a 2 x režijný paušál § 16 ods.3 cit. vyhl. 2 x 7,81 €, 52,14 € + 20 % DPH. Spolu trovy právneho zast. činia 62,57 €.

II Žalobca ďalej v odvolaní uviedol: Súd v napadnutom rozsudku rozhodol tak, že žalobu voči žalovanej zamietol z dôvodu námietky premlčania vznesenej vedľajším účastníkom a v súlade s § 5b zák. o ochrane spotrebiteľa a jeho zaviazal na náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi. S týmto rozhodnutím v napadnutej časti nesúhlasí. Dôvodom zamietnutia žaloby bolo, že súd posúdil jeho nárok „uplatnení“ v predmetnom konaní ako premlčaný. Premlčanie práva predstavuje kvalifikované uplynutie času stanoveného zák. na uplatnenie práva. Tzn., že ak oprávnená osoba, v tomto prípade on - žalobca, neuplatní svoje právo v zák. stanovenej dobe, jej nárok, teda možnosť súdnej vynútiteľnosti práva, zaniká, avšak právo nezaniká. Nekoná (žalobca) tak v rozpore s právom, ak si svoju premlčanú

pohľadávku uplatní v súdnom konaní. Na premlčanie súd prihlíada v zmysle príslušných ust. O. z. len na kvalifikovanú námietku. V prípade spotrebiteľských zmlúv však s účinnosťou od 1.5.2014 právny poriadok určuje orgánu „rozhodujúceho“ o nároku „vyplývajúceho“ zo spotrebiteľskej zmluvy povinnosť prihlíadať na premlčanie i bez návrhu. Vychádzajúc z § 5b zák. o ochrane spotrebiteľa (jeho znenie citoval) je teda povinnosťou súdu prihlíadnuť na premlčanie nároku žalobcu aj bez námietky premlčania vznesenej hlavným účastníkom alebo vedľajším účastníkom. Uvedené sa vzťahuje aj na prípady akejkoľvek inej zákonnej prekážky. Procesný kódex rozlišuje 2 typy vedľajších účastníkov, ktorí môžu vystupovať v sporovom konaní. Podľa právnej úpravy 93 ods.1 O. s. p. ako vedľajší účastník môže sa popri žalobcovi alebo žalovanom zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku...a podľa § 93 ods.2 O. s. p. ako vedľajší účastník sa môže popri žalobcovi alebo žalovanom zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného prepisu, akým je napr. zák.č.250/07 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Legitimáciu na vstup vedľajšieho účastníka do konania mu dáva samotný zák., pretože sa predpokladá, že svojím aktívnym pôsobením poskytne účastníkovi, na strane ktorého v konaní vystupuje, pomoc v spore. Zák. o ochrane spotrebiteľa predpokladá existenciu takýchto združení, ktoré sú založené na ochranu spotrebiteľa a jeho práv a v konaní na súde môžu byť účastníkom konania, ak sú takéto ciele hlavnou náplňou jeho činnosti. Vychádzajúc z uvedeného je zrejme, že zákonodarca mal v úmysle vytvoriť priestor na vstup subjektu, ktorý bude aktívne chrániť spotrebiteľov v tzv. spotrebiteľských súdnych sporoch. Navyše, zákonodarca ich existenciu a činnosť podporuje aj tým, že na základe § 25 zák. o ochrane spotrebiteľa majú združenia na ochranu spotrebiteľa za splnenia daných podmienok právo uchádzať sa o poskytnutie príspevku od Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len MH SR). Preto argument združení v znení, že ide o nemajetné subjekty, ktoré nemajú potrebné materiálne ani personálne zázemie, nie je pravdivý. Tiež je namieste otázka, ako si takéto združenie už pri svojom samotnom vzniku predstavovalo svoju existenciu a najmä pomoc a ochranu spotrebiteľov, ak na to zjavne nemá predpoklady a tiež s ohľadom na skutočnosť, že nie je jedinou úlohou takéhoto združenia pomáhať spotrebiteľom v súdnom spore. V napadnutom rozhodnutí súd uviedol, že vedľajšiemu účastníkovi priznáva náhradu trov konania z dôvodu, že zástupca vedľajšieho účastníka vzniesol v predmetnom konaní námietku premlčania, a to formulárovým podaním zo 17.10.2013, ku ktorej sa pripojila aj žalovaná podaním zo 16.4.2014. Tento postup súdu nepovažuje za správny. V prvom rade je súd povinný dodržiavať všetky zákonné predpisy a práve § 5b zák. o ochrane spotrebiteľa ukladá súdu prihlíadnuť na premlčanie jeho nároku bez toho, aby ho na to upozornil vedľajší účastník alebo žalovaná. Navyše, ak by súd považoval námietku premlčania za rozhodujúcu skutočnosť, mohol vo veci rozhodnúť bezprostredne po jej vznesení a na jej základe. V súčasnosti bol súd povinný bez ohľadu na aktivitu vedľajšieho účastníka na premlčanie jeho nároku prihlíadnuť už z úradnej povinnosti a zohľadniť tak stav v čase jeho rozhodovania. Podporne poukázal na § 154 ods.1 O. s. p., (jeho znenie citoval). Vzhľadom na vysoký štandard ochrany spotrebiteľa zák. a následne súdmi Slovenskej republiky (ďalej len SR) je zbytočné a neúčelné, aby bol spotrebiteľ v konaní chránený aj vedľajším účastníkom s vlastným právnym zastúpením. Žalovaná ako spotrebiteľ by dosiahla v konaní rovnaký úspech bez pričinenia vedľajšieho účastníka, a to práve z dôvodu povinnosti súdu ex offo prihlíadnuť na premlčanie nároku. Vedľajší účastník neuviedol žiadne iné skutočnosti, ani právne argumenty nad rámec tých, ktoré je súd povinný zistiť sám z úradnej povinnosti, a ktoré by súd viedli k zamietnutiu žalobného návrhu. Je preto potrebné uviesť, že všetky vedľajším účastníkom uvádzané argumenty vyplývajú z príslušných ust. právnych predpisov platných v SR. Jednou zo základných zásad konania pred súdmi, ako aj fungovania justície ako takej, je zásada „uira“ novit curia, ktorá má svoj legislatívny odraz v § 121 O. s. p. (citoval, čo uvádza). Preto súd rozhodujúci v konaní musí bez akýchkoľvek pochybností v každej veci, v ktorej sa uplatňuje nárok zo zmluvy, bez návrhu posúdiť prípadný spotrebiteľský charakter predmetnej zmluvy. Pokiaľ sa skutočne v konaní jedná o spotrebiteľský spor, takisto musí zistiť, či právny úkon na základe ktorého sa spor odvíja, teda predmetná zmluva obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce zo zák.č.258/01 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, resp. 129/10 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľa a posúdiť spor aj s ohľadom na zák.č.250/07 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. III Trovami konania v zmysle 137 O. s. p. je, o. i., aj odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát. Povinnosť hradiť trovy konania spočíva v tom, že súd uložil jednému z účastníkov povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré v priebehu konania druhý účastník musel znášať, resp. už zaplatil. Táto povinnosť nezahŕňa všetky trovy konania, ale iba tie, ktoré boli potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva, teda súd nemôže uložiť účastníkovi konania povinnosť hradiť také trovy, ktoré druhý účastník vynaložil zbytočne. Predpokladom priznania náhrady trov konania v konaní úspešnému účastníkovi je účelnosť trov vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva. Posúdenie otázky účelnosti vynaložených trov právna úprava ponecháva na zváženie súdu, ktorému nemožno toto oprávnenie uprieť. Naopak, je povinnosťou súdu prihlíadnuť na

osobitosti každého jedného prípadu a svoje úvahy a závery dostatočne odôvodniť. Neplatí totiž, že trovy právneho zast. advokátom sú vždy trovami potrebnými na účelné uplatňovanie a bránenie práva. Takýto záver nemá oporu nielen v jazykovom výklade uvedeného § 142 ods.1 O. s. p., ale ani pomocou interpretačných metód nie je možné korektne uviesť presvedčivé argumenty pre právny názor vynímajúci trovy spojené so zastupovaním advokátom z posúdenia toho, či boli potrebné k účelnému uplatňovaniu alebo bráneniu práva alebo neboli. Základnou zásadou, ktorá ovláda rozhodovanie o náhrade trov civilného súdneho konania, je zásada úspechu vo veci uvedená v § 142 ods.1 O. s. p. (jeho znenie citoval). Právo úspešnej procesnej strany voči neúspešnej strane vychádza zo základného princípu 2 strán v kontradiktórnom postavení. V prípade, ak účastník, ktorý mal vo veci úspech, náklady potrebné k účelnému uplatňovaniu alebo bráneniu práva skutočne vynaložil, tak je priznanie náhrady účelne vynaložených trov konania v sporovom konaní pravidlo, z ktorého však existujú výnimky, ako napr. § 143, § 147 ods.1 a § 150 O. s. p. Citoval znenie § 150 ods.1 O. s. p. V prípade rozhodovania o náhrade trov konania je potrebné prihliadať k všetkým okolnostiam prejednávanej veci, ktoré môžu mať vplyv na stanovenie povinnosti náhrady trov konania, ktoré boli účastníkmi vynaložené k účelnému uplatňovaniu alebo bráneniu práva. Úlohou súdu preto nie je mechanicky rozhodnúť o náhrade trov konania podľa jeho výsledku, ale zvážiť, či neexistujú ďalšie rozhodujúce okolnosti majúce podstatný vplyv na priznanie alebo nepriznanie náhrady účelne vynaložených trov. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu (ďalej len NS) SR 7MCdo 1/2014 je súd rozhodujúci o priznaní náhrady trov konania povinný vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených úspešným účastníkom konania v spore. Účelnosť spravidla nachádza svoju opodstatnenosť vtedy, ak vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Je preto potrebné rozlišovať medzi právom na právnu pomoc a nárokom na náhradu trov konania za poskytnutú právnu pomoc. Účastník konania, ktorý udelí advokátovi plnú moc na zastupovanie v konaní pred súdom, si musí byť vedomý rizika, že mu v konaní právo na náhradu trov konania nemusí vzniknúť alebo mu náhrada trov konania nebude priznaná z rôznych zák. prípustných dôvodov. Právo na právnu pomoc a právo na náhradu trov konania nie sú nerozlučne späté, aj keď spolu súvisia. Právo na náhradu trov konania, vrátane tých, ktoré sú spojené so zastupovaním advokátom, sa odvíja od iných predpokladov než samotná možnosť nechať sa v konaní zastupovať. Súd, ktorý rozhoduje o priznaní či nepriznaní náhrady trov konania, musí prihliadať nielen na procesnú úspešnosť v spore, ale aj na účelnosť vynaložených trov. Na uvedené poukazuje aj v napadnutom rozhodnutí. Aj v prípade, že súd nemá výhrady voči paušálnemu vstupu združení na ochranu spotrebiteľa do konaní, je potrebné každý prípad, vrátane tohto, vnímať v kontexte ďalších stoviek konaní, do ktorých vedľajší účastník vstúpil za situácie, keď pre všetky tieto prípady je príznačné, že do nich vstúpil v krátkom časovom úseku hromadne a to bez akejkoľvek nadväznosti na osobu žalovaného ako spotrebiteľa, kde na strane žalobcu vystupuje obmedzený okruh subjektov. Je na mieste poukázať i na spôsob vstupu vedľajšieho účastníka do týchto konaní, ktorý je neadresný, uskutočnený len oznámením o vstupe do konania so žiadosťou o doručenie žaloby s prílohami, a to všetko bez akejkoľvek znalosti predmetu konania len predpokladajúc podľa žalobcu, že sa jedná o spotrebiteľský spor, pričom neraz ide dokonca o prípady právoplatne skončených sporov. Takáto neznalosť predmetu konania neumožňuje chápať záujem vedľajšieho účastníka na výsledku sporu, ak nemá základnú vedomosť o tom, aké právo a právo koho má ako subjekt na to zriadený chrániť. Navyše, obrana žalovaných v jednotlivých konaniach spočíva v paušálnych úkonoch, ako napr. námietka premlčania nároku žalobcu bez akejkoľvek nadväznosti na postoj žalovaného k plneniu príp. premlčaného dlhu predstavujúceho naturálny obligačný záväzok a takisto neadresne, bez akejkoľvek špecifikácie konkrétneho prípadu, poukazuje na spotrebiteľský charakter veci s potrebou skúmania existencie neprijateľnej podmienky. Vo všetkých prípadoch vedľajší účastník paušálne vyjadruje súhlas s rozhodnutím veci bez nariadenia pojednávania a pre prípad jeho nariadenia vopred ospravedlňuje svoju prípadnú neúčast'. Vyjadrenia vedľajšieho účastníka predstavujú formulárové podania, ktoré majú podobu použitého vzoru a navzájom sa odlišujú len v minimálnej miere, a to práve tak, aby mohlo byť podanie čo do určitosti účastníkov a predmetu konania dostatočne individualizované. Základ právnej argumentácie vrátane jej štylizácie a formálneho „vyjadrenie“ však bude totožný alebo len s drobnými odchýlkami. Za týchto okolností je nutné konštatovať, že spísanie takéhoto podania predstavuje skôr administratívny úkon než vykonanie úkonu právnej služby. Okrem toho je v každom konaní zastúpený advokátom bez zreteľa na právnu či skutkovú náročnosť sporu. Podľa jeho názoru právne zastupovanie advokátom by bolo odôvodnené len v náročných právnych veciach, čo, samozrejme, nie je prípad vznesenia námietky premlčania. V tomto prípade združenia vzbudzujú dojem účelovosti takéhoto konania, ktoré spočíva len vo vstupe do konania spolu so splnomocneným advokátom za účelom dosiahnutia odmeny. Otázkou účelnosti trov konania, najmä vo vzťahu k zast. účastníka konania advokátom v prípadoch hromadných a administratívne jednoduchých podaní sa vo viacerých nálezoč zaoberal aj Ústavný súd (ďalej len ÚS) Českej republiky (napr. IV.ÚS 3259/11, III.ÚS

3303/11, I.US 988/12), ktorý dospel k rovnakému záveru o ich neúčelnosti a k súladu rozhodnutí súdov, ktoré v konaniach o nepriznaní náhrady trov konania práve z dôvodu ich neúčelnosti, náhradu trov konania účastníkovi nepriznali. Účelnosť vynaložených nákladov je podmienkou priznania ich náhrady. Odvolaciemu súdu dal do pozornosti najmä judikatúru NS SR. NS SR v uzneseniach 2SŽi/6/2014 zo 16.4.2014 a 2SŽi/10/2014 z 26.6.2014 poukázal na efektívnosť trov konania v prípade jednoduchých podaní, za aké možno v danom prípade považovať aj námietku premlčania. Súd sa v predmetnom prípade nezaoberal hodnotením postupu žalobcu, ktorý sa na jednoduché podanie nechal zastúpiť advokátom, ale vo vzťahu k uplatnenej náhrade trov konania, možno jeho krok hodnotiť ako neefektívny a trovy konania, ktoré vznikli, ako vynaložené neúčelne. Vo vzťahu k tomuto konaniu uviedol, že námietka premlčania na to, aby bola právne relevantná a súd sa ňou zaoberal, nemusí byť vznesená v žiadnej predpísanej forme a ako to vyplýva zo súčasnej právnej úpravy a judikatúry súdov, v konaní ju môže podať žalovaný, ale toto právo má aj subjekt, ktorý v konaní vystupuje na jeho podporu a v prípade spotrebiteľských zmlúv ide dokonca o povinnosť súdu na premlčanie prihliadnuť. Citoval, čo súd v predmetnom uznesení ďalej uviedol. Týmto poukázal aj na uznesenie NS SR 6MCdo/5/2013 z 19.3.2014 (z jeho odôvodnenia citoval). Závery NS SR možno aplikovať v aj v prejednávanej veci, nakoľko sa jedná o skutkovo a právne obdobnú prax. S prihliadnutím na princíp právnej istoty je tiež potrebné uviesť, že právna teória i súdna prax rozoznávajú 2 základné typy záväzností rozhodnutí NS, resp. súdov vyššieho stupňa, a to záväznosť „kasančnú“ (inštančnú, t.j. v tej istej veci) a záväznosť precedenčnú (judikátornú). V prípade tzv. precedenčnej záväznosti existuje možnosť, aby všeobecný súd nereflektoval závery súdu vyššieho stupňa tým, že v dobrej viere predostrie konkurujúce úvahy a začne s konkrétnym „rozhodnutím“ súdu vyššieho stupňa zmysluplný právny dialóg. Pokiaľ však súd uzavrie, že na odchýlny postup nie sú relevantné dôvody, je rešpektovanie rozhodnutí NS SR súdmi nižšieho stupňa nevyhnutné pre zachovanie princípu právnej istoty, keďže jednou z úloh NS SR je dbať o jednotný výklad a aplikáciu právnych predpisov aj vlastnou rozhodovacou činnosťou. Obsahom princípu právnej istoty je princíp predvídateľnosti práva, ktorý sa nevzťahuje len na predvídateľnosť účinku právnych noriem, ale aj na predvídateľnosť súdneho rozhodnutia a výsledku súdneho konania (nález ÚS SR IV.ÚS 14/2007 zo 17.5.2007). Do pozornosti odvolacieho súdu dal aj uznesenie ÚS SR I.ÚS 615/2014-11 z 28.11. (správne 10.) 2014 (z jeho odôvodnenia rozsiahlo citoval). Účelnosťou trov vynaložených vedľajším účastníkom v súdnom konaní sa zaoberal aj, napr. Krajský súd (ďalej len KS) v Banskej Bystrici v uznesení 17Co/91/2012 a KS v Bratislave v uznesení 3Cob/259/2011. Podľa názoru KS v Nitre v uznesení 8Co/207/2014. Odvolací súd v odôvodnení predmetného uznesenia vyhodnotil neúčelnosť trov vedľajšieho účastníka spojených s jeho právnym zast. (citoval, čím pritom argumentoval). Rovnako sa KS v Nitre vysporiadal s otázkou trov vedľajšieho účastníka v uznesení 8Co/67/2013, podľa ktorého právo na právne zast. treba odlišovať od práva na náhradu trov konania, ktoré je podmienené účelnosťou vynaložených trov. Tiež poukázal aj na skutočnosti uvedené v najnovšom uznesení KS Košice 5Co/15/2014, ktorým bol zmenený výrok uznesenia súdu I. stupňa o zastavení konania a priznaní trov konania vedľajšiemu účastníkovi. Citoval, čo KS uviedol. Citoval, čo rovnako tak KS v Prešove v uznesení 12Co/69/2013, ktorým rozhodoval o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka pri späťvzati žaloby žalobcom a následnom zastavení konania, konštatoval. IV Argumentácia vedľajších účastníkov spočívajúca v európskej legislatíve a judikatúre ochrany spotrebiteľa vychádza z nesprávnej a neúplnej interpretácie. Ako bolo uvedené, zákonodarca vytvoril priestor pre existenciu a činnosť združení na ochranu spotrebiteľa a novelou zák. o ochrane spotrebiteľa s účinnosťou od 1.5.2014 zaviedol do právneho predpisu § 5b, ktorým príslušným orgánom ukladá povinnosť prihliadnuť na premlčanie práva alebo inú zákonnú prekážku, ktorá by celkom alebo sčasti znemožnila priznanie žalovaného nároku žalobcovi. V rámci MH SR funguje niekoľko útvarov, ktorých náplňou práce je práve ochrana spotrebiteľa, a to v širšej rovine, ako poskytujú združenia na ochranu spotrebiteľa. Na základe uvedeného má za to, že zákonodarca pripravil vysoký štandard ochrany spotrebiteľa a splnil tak všetky svoje záväzky vyplývajúce z európskych princípov ochrany spotrebiteľa. Základný právny predpis, na ktorom je budovaná ochrana spotrebiteľa v celoeurópskom kontexte je Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Práve od čl.7 ods.1 tejto smernice odvodzujú združenia na ochranu spotrebiteľa svoju existenciu, postavenie a práva. V nadväznosti na čl.38 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len EÚ), ktorý vykonáva smernicu o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, a ktorý uvádza, že politiky Únie zabezpečenia vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa, nie je však zrejmé ani len právo združení na ochranu spotrebiteľa na vstup do konania v pozícii vedľajšieho účastníka na strane spotrebiteľa a určite nie dokonca právo na právnu pomoc a právo na náhradu trov právneho zast. K skutočnosti, že ani zákonodarca nie je spokojný so vzniknutým stavom, prispieva novela O. s. p. s účinnosťou od 1.1.2015, zák.č.353/14 Z. z. Uvedeným právnym predpisom zákonodarca upravil postavenie a práva vedľajšieho účastníka.

Má teda za to, že nielen slovenské súdy, ale aj zákonodarca považuje pretrvávajúci stav, kedy sa zástupcovia vedľajších účastníkov na súdnych konaniach vedených voči spotrebiteľom zúčastňujú bez vedomia alebo dokonca proti vôli žalovaného spotrebiteľa, za nesprávny. Postavenie združenia na ochranu spotrebiteľa v predmetnom konaní tak limitoval a uprednostnil slobodnú vôľu účastníka konania pred nanúteným konaním vedľajšieho účastníka, niekedy dokonca aj proti vôli hlavného účastníka. Z uvedeného vyplýva, že v Smernici Rady 93/13/EHS a Charte základných práv EÚ sa nenachádza ust., ktoré by upravovalo právo združenia na ochranu spotrebiteľov stať sa vedľajšími účastníkmi v individuálnych sporoch týkajúcich sa spotrebiteľov. Hoci uvedené dokumenty vyžadujú v sporoch, ktoré sa týkajú predajcu alebo dodávateľa a spotrebiteľa, aktívny postup vnútroštátneho súdu rozhodujúceho v týchto sporoch, ktorý nezávisí od zmluvných strán, v každom prípade nemožno tvrdiť, že odmietnutie pripustiť vstup združenia do konania ako vedľajšieho účastníka na podporu spotrebiteľa predstavuje porušenie práva tohto spotrebiteľa na účinný prostriedok nápravy pred súdom tak, ako ho zakotvuje čl.47 charty. Okrem toho vedľajšie účastníctvo združenia na ochranu spotrebiteľov nemožno stavať na rovnakú úroveň ako právnu pomoc poskytovanú v určitých prípadoch podľa tohto čl. osobám, ktoré nemajú dostatočné prostriedky. Uvedené vyplýva z rozsudku Súdneho dvora (ďalej len SD) vo veci C-470/12. V súlade s uvedeným je zrejme, že ani postavenie vedľajšieho účastníka v súdnom konaní nie je bezvýhradné a absolútne právo združenia na ochranu spotrebiteľa. Odhliadnuc od uvedeného, ak sa už vedľajší účastník na súdnom konaní zúčastní, opakovane uviedol, že v žiadnom prípade nespochybňuje právo každého na právne zast., odôvodnené v prípade združenia na ochranu spotrebiteľa najmä v skutkovo a právne zložitých súdnych konaniach, ktoré vyplývajú z čl.47 ods.2 Ústavy SR. Je však spravodlivé zaoberať sa otázkou náhrady trov právneho zast. Vychádzajúc z vedľajšími účastníkmi prezentovanej európskej legislatívy a judikatúry uviedol, že právo vedľajšieho účastníka na náhradu trov právneho zast. nevyplýva zo žiadneho ust. právneho predpisu alebo rozhodnutia súdu, a to ani z rozsudku SD vo veci C-279/09. V predmetnom rozsudku sa súd zaoberal prejudiciálnou otázkou v znení, či právo Únie a osobitne zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že táto zásada bráni tomu, aby vnútroštátna právna úprava podmieňovala podanie žaloby na súd zaplatením preddavku na trovy konania a stanovovala, že právna pomoc sa nemôže právnickej osobe poskytnúť, aj keď ju nie je schopná zaplatiť. SD preskúmal k predmetnej veci judikatúru Európskeho dvora pre ľudské práva (ďalej len ESLP) so záverom, že právo na prístup k spravodlivosti predstavuje prvok vlastný právu na spravodlivý proces s tým, že sťažovateľ má mať možnosť účinne obhajovať vec na súde. Právo na spravodlivý proces však nie je absolútne. ESLP v rozhodnutiach o právnej „pomoc“ vo forme zastúpenia advokátom rozhodol, že otázka, či je právna pomoc nevyhnutná na to, aby bolo konanie spravodlivé, sa musí posudzovať vzhľadom na skutočnosti a okolnosti osobitné pre každú jednu vec a závisí najmä od závažnosti konania pre žiadateľa, zložitosti uplatneného práva a konania, ako aj od schopnosti žalobcu účinne obhajovať svoju vec. SD z uvedeného a ďalších skutočností vyvodil záver, že poskytnutie právnej pomoci právnickým osobám nie je v zásade vylúčené, ale ho treba posúdiť s ohľadom na príslušné právne predpisy a situáciu dotknutej spoločnosti, pričom je možné zohľadniť predmet sporu, najmä hospodárske záujmy na ňom. Záverom súd uviedol, že zásada účinnej súdnej ochrany, ako je ustanovená v čl.47 Charty základných práv EÚ, sa má vykladať v tom zmysle, že nie je vylúčené, aby sa jej dovolávali právnické osoby a pomoc poskytnutá na základe tejto zásady môže zahŕňať najmä oslobodenie od platenia preddavku na trovy konania a/alebo zastupovanie advokátom. Vnútroštátny súd môže zohľadniť všetky okolnosti individuálnych prípadov. Na tomto mieste súdu pripomenul, že združenie na ochranu spotrebiteľa je zo zák. oslobodené od platenia súdneho poplatku a nespochybňuje ani jeho právo na právne zast. advokátom. Avšak, ako bolo poukázané, právo na právne zast. nie je totožné s právom na náhradu trov právneho zast. Navyše, uvedený rozsudok sa týkal súdneho konania právnickej osoby s hospodárskymi záujmami na konaní, keďže hlavným účastníkom vnútroštátneho konania bola nemecká spoločnosť DEB Deutsche Energiehandels - und Beratungsgesellschaft mbH, ktorej vznikol niekoľkomiliardový (€) ušlý zisk. V uvedenom rozsudku súd nedospel k záveru, že právo na právne zast. v súdnom konaní automaticky znamená aj právo na náhradu trov konania za právne zast. Nadväzujúc teda na čl.47 Charty základných práv EÚ (citoval, čo uvádza) je zrejme, že právo na právnu pomoc nie je upreté žiadnej osobe, avšak opäť z uvedeného nevyplýva, že by toto právo bolo totožné s právom na náhradu trov právneho zast. Navyše, právna pomoc pre ľudí - spotrebiteľov nevynímajúc - v materiálnej núdzi je ošetrovaná zákonodarcom v O. s. p. v prípade oslobodenia od platenia súdneho poplatku a tiež v prípade možnosti využiť právne zast. prostredníctvom Centra právnej pomoci, ktorého cieľom je práve zlepšovanie prístupu k spravodlivosti pre ľudí v materiálnej núdzi, t.j. pre tých ľudí, ktorí pre nedostatok prostriedkov nemôžu využívať existujúce právne služby. Z uvedeného rozsudku vo veci C-270/09 vyplýva tiež skutočnosť, že právo na poskytnutie právnej pomoci upravené v čl.47 nie je zaradené v Hlave IV Charty základných práv EÚ týkajúcej sa solidarity, a preto toto právo nie je

ponímané ako sociálna pomoc. Takisto aj včlenenie ust. o poskytovaní právnej pomoci do čl. charty, týkajúceho sa práva na účinný prístup k spravodlivosti, naznačuje, že pri posúdení potreby poskytnutia tejto pomoci sa má za východiskový bod zobrať právo samotnej osoby, „ktorého“ práva a slobody zaručené právom Únie boli porušené, a nie všeobecný záujem spoločnosti, aj keď tento môže byť jedným z prvkov posudzovania potreby pomoci. V Nemá výhrady voči vstupu združenia na ochranu spotrebiteľa v prípade, ak spotrebiteľ je o jeho účasti v konaní informovaný, súhlasí s ňou, príp. udelí takémuto združeniu plnomocenstvo na zastupovanie v konaní. Je však zrejmé, že ak takéto združenie má za cieľ chrániť a pomáhať spotrebiteľom, malo by byť dostatočne personálne a finančne vybavené, aby mohlo svedomito vykonávať svoju činnosť. Samotné súdy označujú tieto subjekty za profesionálne združenia. Preto, vzhľadom na predmet činnosti združenia na ochranu spotrebiteľa, je predpoklad jeho orientácie minimálne v hmotnom spotrebiteľskom práve. Ani procesné uplatnenie hmotného práva v stovkách skutkovo jednoduchých a takmer totožných prípadoch nie je možné považovať za účelné. Cieľom zákonodarcu rozhodne nebolo vytvorenie legislatívneho priestoru pre subjekt, ktorého jediným úkonom v konaní bude udelenie generálneho plnomocenstva na zastupovanie advokátovi. Rovnako tak si mohla zvoliť advokáta na zastupovanie samotná žalovaná a zákonodarcu by nevytváral túto možnosť pre samostatný subjekt, ktorý pôvodne nebol účastníkom konania a prejednávanej vec sa ho netýka. Je toho názoru, že v prípade, ak by vedľajší účastník chcel a mal v úmysle poskytovať ochranu spotrebiteľovi ako slabšej strane, nie je obvyklé, aby ihneď po oznámení svojho vstupu do konania poukázal na to, že ho v tomto konaní bude zastupovať advokát bez toho, aby zistil, v akom stave a akej právnej náročnosti je ten-ktorý prípad. Preto nežiada, aby vedľajší účastník bol principiálne vylúčený z práva na náhradu trov konania, ale aby súdy prihliadali na všetky okolnosti prípadu a nerozhodovali mechanicky, ale racionálne. Argumentácia súdov, podľa ktorej nie je jedinou úlohou združenia na ochranu spotrebiteľa pomoc spotrebiteľovi v konaní pred súdmi, ale združenie založené na ochranu spotrebiteľa vykonáva aj ďalšie úkony v prospech spotrebiteľa, ako napr. vykonávanie mediácie za účelom mimosúdneho riešenia sporov, vyhodnocovanie spotrebiteľských zmlúv a neprijateľných zmluvných podmienok, analýzy trhu zo spotrebiteľského hľadiska, podávanie podnetov orgánom štátnej správy a samosprávny v súvislosti s plnením ich úloh vo veciach ochrany spotrebiteľa, osvetová činnosť (pri ktorých, samozrejme, nie je zastúpené advokátom), je nelogická. Ak dokáže združenie samotné posudzovať častokrát náročné formulované zmluvy, vyhodnocovať neprijateľnosť zmluvných podmienok, upozorňovať na nekalé praktiky a vykonávať mnohé ďalšie aj uvedené úkony, predpokladá sa, že je schopné vykonať aj taký jednoduchý úkon, ako je podanie námietky premlčania či upozornenie na chýbajúcu či nesprávne uvedenú ročnú percentuálnu mieru nákladov (pripomenul § 5b zák. o ochrane spotrebiteľa). Tiež je nesprávny argument súdov, podľa ktorého zástupca vedľajšieho účastníka má právo na náhradu trov konania, pretože ho má jeho (žalobcov) zástupca. Porovnávať také jednoduché úkony, ako je spomínané vznesenie námietky premlčania, či stručné vyjadrenie k žalobe s úkonmi, ktoré začínajú prípravou a podaním žaloby a končia návrhom na vykonanie exekúcie, neobstojí. Navyše, je inkasná spoločnosť a právna úprava na žiadnom mieste nepredpokladá, že už len z tohto titulu sa vie sám na súde zastúpiť. Uvedené platí o to viac, ak ide o zahraničnú právnickú osobu a tým, že je zastúpený slovenským advokátom šetrí trovy konania, k náhrade ktorých by bol prípadne zaviazaný žalovaný, ale aj štát, a to tým, že si jednak neuplatňuje náhradu cestovných výdavkov zo zahraničia do miesta konania pojednávania v predmetnej veci v SR a tiež tým, že v konaní nevyužíva ústavné právo na tlmočníka podľa čl.47 „ods.“ Ústavy SR v spojení s § 18 a § 141 ods.2 O. s. p. K právu na právnu pomoc v prípade, ak účastník konania má zamestnancov s právnickým vzdelaním alebo sám má právnické vzdelanie a napriek tomu si zvolí zástupcu z radov advokátov uviedol nález ÚS SR IV.ÚS 84/2014 z 23.5.2014. Na záver uviedol, nespochybňuje ústavné právo obsiahnuté v § 47 ods.2 Ústavy SR, podľa ktorého má každý právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, avšak toto právo na právne zast. nie je právom na náhradu trov konania a v danom prípade s poukazom na uvedené argumenty nespĺňa ani svoju podstatu. Zastupovanie advokátom nezodpovedá účelu, ktorý sleduje procesné právo inštitútom zastupovania advokátom v súdnom konaní. Právo na náhradu trov konania je viazané na účelnosť vynaložených trov. Ak má byť rozhodnutie súdu o náhrade trov konania logickým ukončením celého súdneho konania, tak súd musí dôkladne zvážiť všetky okolnosti prípadu a v odôvodnení svoje rozhodnutie náležite vysvetliť. Nakoľko súd bol povinný z úradnej povinnosti prihliadnuť na premlčanie jeho nároku a vedľajší účastník svojím konaním nijako neprispel k meritórnemu rozhodnutiu súdu, v súlade s najnovšou judikatúrou slovenských súdov mal súd vyvodiť uvedený právny záver. Správnym procesným postupom mal súd o trovách konaniach vo vzťahu medzi ním a vedľajším účastníkom rozhodnúť tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznáva. VI Na základe týchto skutočností žiadal odvolaniu tak, ako je to uvedené, v plnom rozsahu vyhovieť.

Vedľajší účastník vo vyjadrení k odvolaniu uviedol: Jeho podrobná právna argumentácia k jeho oprávnenosti ako vedľajšieho účastníka dať sa v konaní právne zastúpiť a k tomu zodpovedajúcemu nároku na náhradu trov konania v úspešných sporoch je súdom už známa. Poukazuje preto len podľa jednotlivých senátov na rozhodnutia odvolacích súdov, ktoré sú súladné so zák., a z ktorých jednoznačne vyplýva jeho právo na právne zast. a právo na náhradu trov v úspešných súdnych sporoch: - rozsudok KS Bratislava 9Co/352/2012-85 zo 14.3.2013, - uznesenie KS Trnava 9Co/281/2012-83 z 30.4.2013, 10Co/145/2012-80 z 30.5.2013, 11Co/306/2012-123 z 29.5.2013, 23Co/380/2012-105 z 30.4.2013, 24Co/482/2012-81 zo 7.8.2013, uznesenie KS Nitra 7Co/194/2012-166 z 31.8.2012, 8Co/268/2012-137 z 28.9.2012, 25Co/179/2012-69 z 31.7.2012, rozsudok KS Nitra 9Co/172/2012-137 z 23.8.2012, uznesenie KS Trenčín 4Co/270/2012-99 z 28.9.2012, 5Co/2/2013-80 z 27.6.2013, 6Co/270/2012-63 z 29.1.2013, 17Co/220/2012-104 z 18.7.2012, 19Co/280/2012-66 z 27.12.2012, uznesenie KS Žilina 6Co/449/2012 zo 17.4.2013, 7Co/361/2012-188 z 12.12.2012, 8Co/258/2012-127 z 31.7.2012, 11Co/24/2013-158 z 20.5.2013, uznesenie KS Banská Bystrica 12Co/71/2013-99 z 26.4.2013, 13Co/193/2012-138 z 30.7.2012, 14Co/227/2012-108 z 19.6.2012, 15Co/92/2012-69 z 10.5.2012, 16Co/187/2012-95 z 28.6.2012, 17Co/87/2012-71 z 25.4.2012, 41Cob/99/2012 z 27.6.2012, uznesenie KS Košice ICo/78/2012-71 z 13.6.2012, 2Cob/104/2012-140 z 29.6.2012, 3Co/79/2012-64 z 29.6.2012, 3Cob/103/2012-112 z 23.8.2012, 4Co/90/2012-106 z 19.7.2012, 4Cob/81/2012-161 z 28.6.2012, 5Co/85/2012-64 z 24.5.2012, 6Co/280/2012-90 z 29.1.2013, 9Co/59/2012-69 z 30.4.2012, 11Co/164/2012-122 z 31.7.2012, rozsudok KS Košice 2Co/127/2012-76 z 15.11.2012, uznesenie KS Prešov ICo/8/2012-74 z 31.5.2012, 2Co/16/2012-60 z 23.2.2012, 3Co/40/2012 zo 6.6.2012, 4Co/19/2012 zo 7.9.2012, 4Cob/94/2012-104 z 9.1.2013, 5Co/63/2012-63 z 22.5.2012, 5Cob/4/2013-113 z 15.5.2013, 6Co/16/2012 z 31.5.2012, 7Co/31/2012 z 30.4.2012, 8Co/22/2012 z 21.5.2012, 9Co/37/2012-94 zo 16.5.2012, 10Co/56/2012-111 zo 6.7.2012, 12Co/9/2012-68 z 29.5.2012, 13Co/47/2012-75 z 10.7.2012, 14Co/37/2012-95 z 27.8.2012, 15Co/51/2013-156 z 12.2.2014, 16Co/94/2012 z 28.6.2012, 17Co/63/2012-117 zo 17.5.2012, 18Co/16/2012-48 z 23.2.2012, 19Co/58/2012 z 10.7.2012, 20Co/18/2012 z 28.6.2012, 21Co/6/2013-57 z 30.4.2013, rozsudok KS Prešov 11Co/37/2012-88 zo 7.6.2012. Ktorékoľvek z citovaných rozhodnutí na výzvu súdu obratom predložíme.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd pristúpil k zamietnutiu žaloby, pretože žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno. Zároveň prvostupňový súd poukázal na dôvodne vznesenú námietku premlčania zo strany vedľajšieho účastníka, ku ktorej sa pripojila aj žalovaná. Z uvedeného teda vyplýva, že súd žalobu zamietol aj s poukazom na právnu argumentáciu prezentovanú vedľajším účastníkom. Ak sa teda žalobca zaoberá neúčelnosťou našich trov, pričom vďaka pôsobeniu vedľajšieho účastníka v konaní došlo k plnému úspechu žalovaného, jeho argumentácia sa stáva skutkovo aj právne nepresvedčivou.

Rovnako protirečivo vyznieva konštatovanie o všeobecnosti podaní vedľajšieho účastníka. V predmetnom právnom spore bolo potrebné preštudovať konkrétnu žalobu a jej prílohy, zhodnotiť právnu podstatu veci a náležite právne reagovať. Naše vyjadrenie, v ktorom sme vzniesli námietku premlčania a poukázali na neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľskej zmluve bolo náležité, vecné a účelné. Rovnako nemožno súhlasiť s názorom žalobcu, ktorý nepriznanie náhrady trov konania vedľajšieho účastníka odôvodňuje povinnosťou súdu ex offo prihliadať na oslabenie nároku žalobcu voči spotrebiteľovi z dôvodu jeho premlčania. Vedľajší účastník sa predsa nemohol dňa 17.10.2013, kedy koncipoval svoje vyjadrenie, v ktorom vzniesol námietku premlčania spoliehať na to, že dňa 13.06.2014 vstúpi do účinnosti zákon č. 102/2014 Z.z., na základe ktorého bude súd v spotrebiteľských veciach ex offo prihliadať na premlčanie.

Žalobca vo svojom odvolaní taktiež prezentuje názor, že združenie ako vedľajší účastník bolo zriadené za účelom ochrany spotrebiteľa a preto by malo ako odborník jednotlivé úkony vykonávať v prospech spotrebiteľa samo.

V tejto súvislosti poukazujeme na skutočnosť, že zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva, aby sa účastník odborne spôsobilý nemohol dať v súdnom konaní zastúpiť advokátom.

Takáto argumentácia žalobcu je nepresvedčivá a naráža aj na základné princípy občianskeho súdneho konania.

Ohľadom náhrady trov konania subjektov, ktoré sú samé spôsobilé hájiť svoje práva v konaní, poukazujeme na aktuálne uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.10.2013 sp.zn. 3MCdo/30/2012, kde sa dovolací súd stotožnil s názorom generálneho prokurátora, že aj pri zastupovaní advokáta advokátom v konaní je potrebné trovy právneho zastúpenia považovať za účelne vynaložené.

Podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ (druhá komora) z 22. decembra 2010 vo veci C-279/09 Deutsche Energiehandels- und Beratungsgesellschaft mbH (DEB) proti Spolková republika Nemecko „Zásada

účinnnej súdnej ochrany, ako je stanovená v čl. 47 Charty základných práv EÚ, sa má vykladať v tom zmysle, že nie je vylúčené, aby sa jej dovoľovali právnické osoby a pomoc poskytnutá na základe tejto zásady môže zahŕňať najmä oslobodenie od platenia trov konania alebo zastupovanie advokátom".

Navyše, Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS je založené predovšetkým z obetí nekalých praktík dodávateľov na finančnom trhu a snaží sa presadzovať očistu týchto právnych vzťahov. Prečo by združenie muselo byť odborníkom v danej problematike, keď si ho zakladajú laici, ktorí boli sami poškodení rôznymi praktikami dodávateľov. Prečo by títo laici mali byť odborníkom dokonca na právo procesné, pričom na druhej strane stojí špecializovaná advokátska kancelária žalobcu.

Je nepochopiteľné a priam zarážajúce, že žalobca ako silná a bohatá inkasná spoločnosť, ktorá sa v súdnych konaniach bez akýchkoľvek rozpakov necháva právne zastupovať silnou advokátskou kanceláriou upiera právo na právne zastupovanie bezmajetnému združeniu na ochranu spotrebiteľov.

Podľa čl. 7 ods. 1 Smernice rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, podľa ktorého „Členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a súťažiacich existovali adekvátne a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov."

S poukazom na uvedené je argumentácia žalobcu v jeho odvolaní nenáležitá, preto vedľajší účastník navrhuje rozsudok v jeho napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť.

Na základe výzvy súdu zároveň uvádzame, že súhlasíme s rozhodnutím odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania.

Vedľajší účastník si uplatňuje aj náhradu trov odvolacieho konania za toto podanie vo výške 9,13 € (§ 13a ods. 2 písm. b/ vyhl. č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, ďalej AT) a režijného paušálu vo výške 8,39 € (§ 16 ods. 3 AT) a 20% DPH vo výške 3,50 €, teda celkove trovy odvolacieho konania vo výške 21,02 € (osvedčenie o registrácii pre DPH JUDr. A. Motyku je prílohou k vyčísleniu trov prvostupňového konania).

Žalovaná podala na odvolanie „žalovaného“ toto vyjadrenie a uviedla: Žiada, podľa § 219 O. s. p. potvrdiť rozsudok súdu I. st. vo všetkých jeho výrokoch ako vecne správny. Neuplatňuje si náhradu trov odvolacieho konania. Napadnutým rozsudkom bola žaloba žalobcu v celom rozsahu zamietnutá, náhrada trov konania jej priznaná nebola, bola priznaná náhrada trov konania vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej 62,57 €. Rozhodnutie súdu I. st. je vo všetkých výrokoch správne, nárok žalobcu je premlčaný tak, ako to vo svojom vyjadrení uvádza vedľajší účastník. V plnom rozsahu sa stotožňuje s dôvodmi uvádzanými vedľajším účastníkom a poukazuje na uznesenie NS SR 3MCdo 30/12 zo 17.10.2013, ktoré sa zaoberá skutočnosťou: okolnosť, že advokát sa nechá zastúpiť v konaní spoločnosťou oprávnenou na výkon advokácie, ktorej je jedným zo spoločníkov a konateľom, nemôže byť zohľadnená pri rozhodovaní o náhrade trov konania v jeho neprospech z hľadiska § 150 ods.1 O. s. p. Toto primerane platí aj pre súdený prípad. Vedľajší účastník vzniesol námietku premlčania, ktoré právo mu vyplýva z O. z. a súd na túto vznesenú námietku premlčania prihliadol.

Rozsudok, okrem výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka, nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť (§ 206 ods.1,3 O. s. p.), preto nebol v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmaný.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a zistil, že neboli splnené podmienky na potvrdenie (§ 219) rozsudku vo výroku o trovách vedľajšieho účastníka, ani na jeho zrušenie (§ 221 ods.1), preto ho, podľa § 220 O. s. p., zmenil tak, že žalobca nie je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania 62,57 €.

V prejednávanej veci trovy vynaložené vedľajším účastníkom, pozostávajúce z trov právneho zast., nie sú v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania, preto ich nemožno považovať za účelne vynaložené. Je potrebné poukázať i na skutočnosť, že vedľajší účastník - vzhľadom na svoj cieľ - bol vytvorený na ochranu spotrebiteľa, že i podľa samotného § 9 bod 5. jeho Stanov sú jeho výdavkami výdavky na financovanie jeho účelu a výdavky na jeho správu, teda z uvedeného vyplýva, že samotný vedľajší účastník je spôsobilý a schopný chrániť záujmy spotrebiteľa. Vedľajší účastník má právo zvoliť si pri účasti v konaní zástupcu, avšak takto vynaložené trovy nemožno považovať za účelné bránenie práva samotného účastníka v konaní. Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, tak fyzickej, ako aj právnickej osobe, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana a hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v Čl.47 ods.2 Ústavy SR majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc, že súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania a v tejto súvislosti má vedľajší účastník rovnaké možnosti ako ktorýkoľvek iný účastník v konaní v súvislosti so svojim zastúpením v rámci zák.

upravených možností, t. j. nie je vopred vylúčený z možnosti zvoliť si na svoje zastupovanie advokáta, avšak tým, že sa mu neprizná náhrada trov konania - trov právneho zast., pretože sa nepovažujú za účelne vynaložené, lebo neboli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania (nález II.ÚS 78/03 z 9.9.2004 ÚS SR), nie je porušené jeho základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa Čl.47 ods.2 a 3 Ústavy SR. Znenie § 137 O. s. p. (účinné od 1.1.2012) síce medzi trovy konania zahŕňa i náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, avšak ide o náhradu výdavkov právnickej osoby, nie o odmenu za zastupovanie, ak je zástupcom advokát tejto právnickej osoby. Napokon treba dodať, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka do všetkých konaní, v ktorých žalobca vystupuje, bez zreteľa na stav konkrétneho súdneho konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť jeho úkonov, nemožno považovať za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ svojej činnosti. S prihliadnutím na cieľ vedľajšieho účastníka, ktorým je ochrana a presadzovanie oprávnených záujmov spotrebiteľa, a na konkrétne okolnosti prípadu a to najmä skutočnosť, že vstúpil do konania ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu, a splnomocnil na svoje zastupovanie advokáta, hoci zo samotnej jeho podstaty vyplýva, že musí byť schopný pomáhať tomu účastníkovi konania, na strane ktorého vstupuje do konania, nemožno - ako už bolo uvedené - považovať jeho trovy za účelne vynaložené a tiež nemožno opomenúť skutočnosť známou odvolaciemu súdu z iných vecí, v ktorých je ten istý žalobca, ako v prejednávanej veci, že aj iné subjekty s rovnakým predmetom činnosti (cieľom) ako vedľajší účastník, vstupujú do toho istého konania na strane žalovaného ako vedľajší účastník a na svoje zastupovanie splnomocňujú advokáta, čo nutne vedie k úvahe, že primárnou pohnútkou pre vstup do konania nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Vedľajší účastník nemal v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov a žalobcovi a žalovanej náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná, lebo si ich neuplatnili.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.